

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά.

Μανὸς Μαρτίου τρίτη,
σπκόνεται ἡ Κρήτη.

Διακόσα ἐννενῆντα ἔα
ὄλα σαχλά καὶ σιχαμένα.

Ὁμιλία Φασουλῆ
πρὸς τὸ πλῆθος τὸ πολὺ.

(Ὁ Φασουλῆς ἐν τῷ Ναῷ κυπῶν συχνὰ τὸ στήθος
λαλεῖ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὅτων εὐσεβῶν τὸ πλῆθος.)

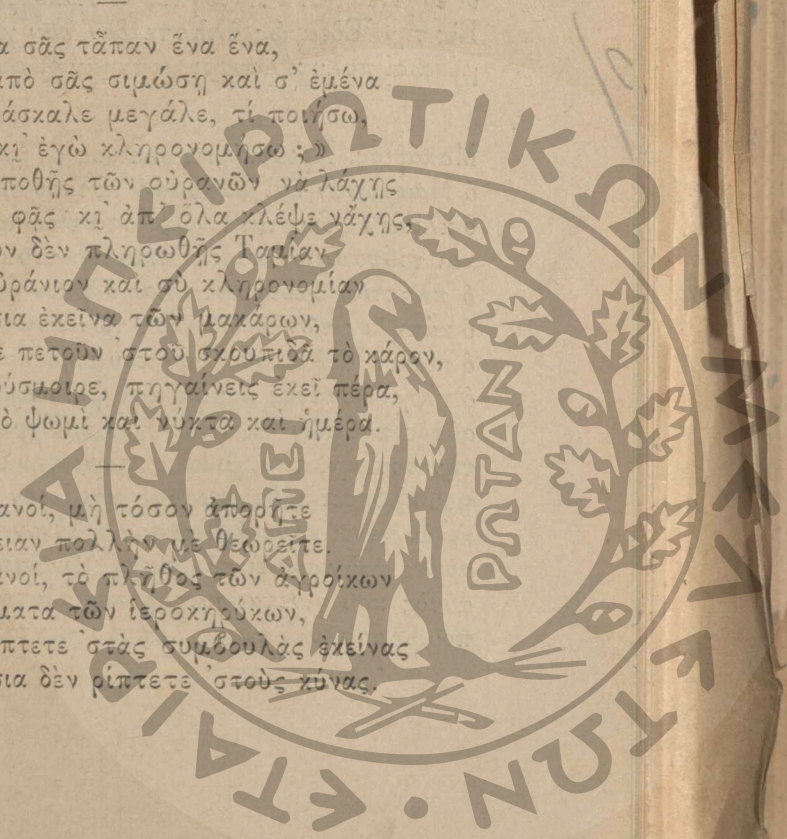
Φ. Ἀγαπητοὶ Χριστιανοὶ καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ,
ἱεροκέρυξ ἔξαφνα ἰστὴ μέση σας προβάλλω,
σπουδαῖον ραμπαδόξυλον ἰστὸ χέρι μου βαστῶ
κι' ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἠγλά τὸν ἄμπακο σᾶς φάλλω.
Ἀπῆρδῃσα νὰ πηλαλῶ εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ κράτους,
νὰ ὁμιλῶ ἰστοὺς νησιχοὺς καθὼς καὶ ἰστοὺς χορτάτους·
τοὺς εἶπα μιά, τοὺς εἶπα δρό, ἀλλ' ὅμως—ὠϊμένα!—
τὰ λόγια μου, Χριστιανοί, ἐπῆγαν ἰστὰ χαμένα,
καὶ μ' ὅσα κι' ἂν τοὺς ἔφαλα δὲν ἱδρῶσε ταῦτί των
καὶ τέλος πάντων ἔγασα τοῦ λόγου μου τὸν μίτον.
Γι' αὐτὸ τοὺς ἐβάρθῃκα μὲ ὄλα τὰ σωστά μου
κι' ἀφοῦ τὰς χεῖρας ἐπλυνῶ μὲ μῦρον ροδοστάμου
ἐφώναξα ἰστοὺς Βουλευτὰς «κακὴ ψυχρὴ σας μέρα»
καὶ τοὺς ἀφῆκα ἰστὴν Βουλὴν νὰ κοπανοῦν ἀέρα.

Καὶ νῦν τοῦ κόσμου βαρυνθεὶς τὰς τόσας ἀηδίας
προσέρχομαι εἰς τὸν Ναὸν μὲ συντριβὴν καρδίας
ἰστων εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα τὸ βλέμμα μου νὰ ρίψω
καὶ τὸν καιρὸν εἰς κήρυγμα σοφὸν νὰ κατατρίψω,
καὶ δίδων πέντε φάσκελα εἰς ὄλα τὰ ἐπίγεια,
εἰς τοὺς κυρίους ντιστεγκὲ κι' εἰς εὐγενεῖς τρανοὺς,
εἰς τῆς Βουλῆς τοὺς ῥήτορας καὶ εἰς τὰ ἰσοζύγια,
νὰ ὑψωθῶ μετέωρος ἀνὰ τοὺς οὐρανοὺς.
Ἀγαπητοὶ Χριστιανοί, κι' ἐγὼ καλῶς σᾶς ἔρῃκα...
τῇ σκάφῃ σκάφῃ θὰ σᾶς ἴπῳ, τὰ σῦκα μόνο σῦκα,
θὰ εἶναι δὲ ὁ λόγος μου γυμνὸς χωρὶς σχημάτων
καὶ οὔτε θὰ πραγματευθῇ περὶ διὰ γραμμάτων.

ἱεροκέρυκες πολλοὶ καὶ μαῦροι ρασοφόροι,
ποῦ ἡ μεγάλη πίστις των μετακινεῖ τὰ ὄρη,
ἰστοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς φωνάζουν καθ' ἐκάστην
τί χρέη πρέπει ὁ καθεὶς ἰστὴν γῆν νὰ ἐκπληρώσῃ,
ἂν θέλῃ μετὰ θάνατον νὰ ζήσῃ με τὸν Πλάστην
καὶ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβράμ τὴν κάπα του νὰ
Γνωρίζετε, Χριστιανοί, ὅποιον τι καθῆκον ἰστρώσῃ.
ἡ γλῶσσα σᾶς ἐπέβαλε τῶν ἱεροκέρυκων,
καὶ με χαρὰν παρατηρῶ πῶς προσπαθεῖτε ὅλοι
νὰ μὴ σᾶς πάρουν τὴν ψυχὴν οἱ ἄτιμοι διαβόλοι.

Τὰ ἱερὰ καθήκοντα σᾶς τᾶπαν ἓνα ἓνα,
ἀλλ' ἂν κανένας ἀπὸ σᾶς σιμώσῃ καὶ σ' ἐμένα
καὶ μοῦ εἴπῃ «Διδάσκαλε μεγάλε, τί ποιήσω,
ἵνα ζῶν αἰώνιον κι' ἐγὼ κληρονομήσω;»
θὰ τοῦ εἴπῳ : ἐὰν ποθῇς τῶν οὐρανῶν νὰ λάχῃς
ἀμέσως ἄρπαξε νὰ φᾶς κι' ἀπ' ὄλα κλέψῃ νάχῃς,
ἂν δὲ ἀπὸ δημόσιον δὲν πληρωθῇς Ταμίαν
δὲν βλέπεις τὴν οὐράνιον καὶ σὺ κληρονομία
καὶ οὔτε τὰ Ἠλύσια ἐκεῖνα τῶν μακάριων,
μὰ ὅταν φοβῇμι σὲ πετοῦν ἰστὸν σκουπίδι τὸ κάρον,
καὶ δίχως ναῦλο, δύσμοιρε, πηγαίνεις ἐκεῖ πέρα,
ποῦ ἡλῖος ψήνει τὸ ψωμί καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα.

Ἀγαπητοὶ Χριστιανοί, μὴ τόσο ἀπορῇτε
καὶ μὴ μὲ περιέργειαν πολλὴν με θεωρεῖτε.
Συνείθιστε, Χριστιανοί, τὸ πλῆθος τῶν ἀγροίκων
ν' ἀκούῃ τὰ διδάγματα τῶν ἱεροκέρυκων,
καὶ τὸν αὐχένα κύπτετε ἰστὰς συμβουλὰς ἐκείνας
κι' οὐδέποτε τὰ ὅσια δὲν ρίπτετε ἰστοὺς κύνας.

Ἄλλὰ ἐγὼ ὅτους εὐσεβεῖς φωνάζω «ὡς πότε εἰς πλάνην θὰ εὐρίσκεσθε καὶ χάβαρα θὰ τρώτε ; ὡς πότε φύλλους ὁ κόσμος θὰ γυρεύη καὶ μὲ νηστείας αὐστηρὰς καὶ προσευχὰς θὰ ρέβη ; ὡς πότε καὶ ὁ Δαμαλᾶς θὰ μᾶς νομίζῃ βλάκας ; ὡς πότε θὰ πιστεύωμεν ὅτου Μωϋσῆ τὰς πλάκας ;

* Ἄν ἔδωσε ὁ Σαββαὼθ ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἰς τὸν προφήτην Μωϋσῆν καὶ τοὺς λοιποὺς πατέρας τὸν ἅγιον Δεκάλογον, τὸν ἔκπαλαι γνωστὸν ὅτους γεννηθέντας πρὸ Χριστοῦ καὶ ὅτους μετὰ Χριστοῦ νομίζετε ἀπαιτήσιν πῶς εἶχεν ἐλαχίστην [στόν, πρὸς τοῦτον νὰ τηρήσωμεν εὐλάβειαν καὶ πίστιν ; Ἐγὼ φρονῶ, Χριστιανοί, ἂν καὶ εἶμαι μπουνταλᾶς, πιστεύω δὲ καὶ εἰς ὅλους σας νὰ γίνῃ πιστευτόν, πῶς ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε τὰς δέκα ἐντολὰς διὰ νὰ μὴ φυλάξωμεν καμμίαν ἐξ αὐτῶν. Τοὺς ἄλλους μὴν ἀκούετε, πιστεύετε σ' ἐμένα ... ὁ φωτεινὸς Παράδεισος δὲν εἶναι γιὰ καθένα. Εἰς τοῦτον δὲν εἰσέρχεται ὁ ταπεινὸς Τελώνης, μὲ πλειοτέραν δὲ θαρρῶ πῶς δύνατ' εὐκολίαν τὸ νὰ εἰσέλθῃ κάμηλος εἰς τὴν ὀπὴν βελόνης ἢ νὰ εἰσέλθῃ φουκαρᾶς στὴν ἄνω βασιλείαν.

Ὅταν τὰ κακαρώσετε κατὰ καλὴν σας μοῖραν καὶ τὴν κλεισμένην κρούσετε τοῦ Παραδείσου θύραν, ἐκεῖνος ποῦ μ' εὐγένειαν θάλλῃ νὰ σᾶς ἀνοίξῃ ὅτ' ὁ σῶβραχό σας κατ' ἀρχὰς τὸ μάτι τοῦ θὰ ρίξῃ. Φορεῖς βρακί μεταξὺ ; ... ὁ Πέτρος θὰ σοῦ πῇ ... ὀρίστε ὅτ' ὁ Παράδεισος χωρὶς καμμίαν ντροπὴν. Φορεῖς Ἀμερικάνικο ; ... ὁ διάβολος, γαῖδοῦρι ... δὲν εἶναι ὁ Παράδεισος γιὰ τὴν δική σου μούρη. Τὴν σήμερον κατήντησε καὶ ἡ Ἐδέμ τῆς μόδας, δὲν φαίνεται ἀπὸ πτωχοὺς ὡς πρὶν κατοικημένη, εἰς ταύτην δὲ εἰσέρχονται μὲ χεῖρας καὶ μὲ πόδας οἱ εὐγενεῖς, οἱ ντιστεγκέ, οἱ διακεκριμένοι. Εἰς τὴν Ἐδέμ ὡς ἄλλοτε δὲν πᾶν χωρὶς παράδες ... μέσα οἱ πολυτάλαντοι, μακράν οἱ φουκαράδες.

Μακάριος, Χριστιανοί, ἐκεῖνος ἐξ ἡμῶν, ὁ Μαμμωνᾶν καὶ Σαββαὼθ ἐξ ἰσοῦ ἐκτιμῶν, ὁ κλίνων γόνυ ταπεινῶς ὅτ' εἰδῶλον τοῦ Πλούτου καὶ τοῦτο ἔχων κύριον παντὸς τοῦ μυελοῦ τοῦ, ὁ πλάττων ὁμοιώματα καὶ ἄλλων θεοτήτων, ὁ κάπηλος τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὁ πίστιν ὅτ' οὐθέντην τοῦ μηδέποτε τηρῶν, ὁ πληρωνόμενος κρυφὰ καὶ ψευδομαρτυρῶν, αὐτὸς ποῦ τῶν γειτόνων τοῦ ἐπιθυμεῖ τὸ χρῆμα, τὴν δούλην, τὴν γυναῖκά των, τὴν ὄρνιθα, τὸ κτήμα, ποῦ κλέπτει κάθε ἄνθρωπον ἢ ξένον ἢ πλησίον, καὶ ἐν γένει κάθε ἄνθρωπον ἢ ξένον ἢ πλησίον, αὐτὸς ποῦ τρώγει τὸν παρὰ τῶν ἐναρέτων δούλων, αὐτὸς ποῦ γίνεται πατὴρ περισσοτέρων μούλων, ποῦ βλασφημεῖ ἐντὸς λεπτοῦ πεντάχικς τὸν Χριστόν,

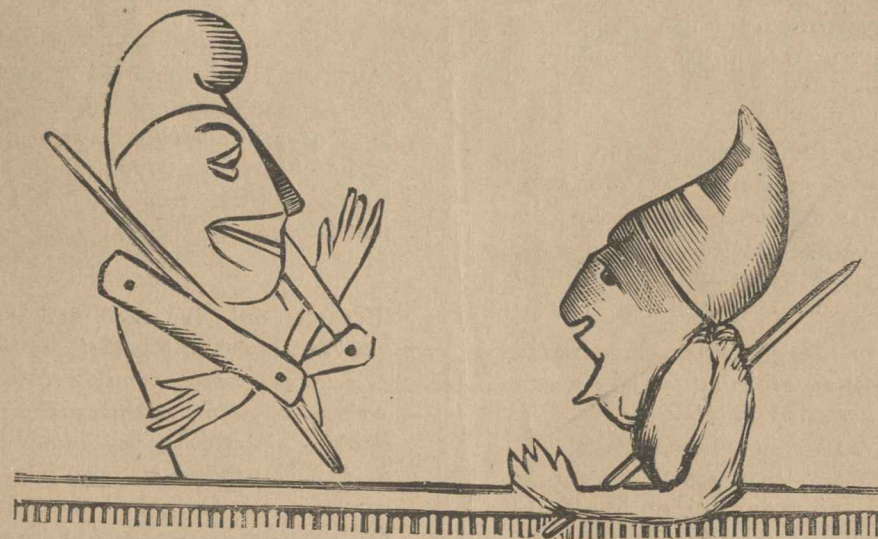
καὶ χύνει ἔξω τὰντερα καὶ ἀγνώστων καὶ γνωστῶν, καὶ ὅταν διὰ χάριτος Βασιλικῆς γλυτώσῃ τοῦ ἔρχεται ἡ ὀρεξὶς καὶ ἄλλους νὰ σκοτώσῃ.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ποῦ χάριν τῆς ψυχῆς τοῦ λατρεῖ τὴν θεότητα τῆς τρυφηλῆς ἀργίας, μακάριος καὶ ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος τοῦ Ὑψίστου, ὅπου τρυπᾷ τὸν διάκονο τοῦ ἐν ὥρᾳ λειτουργίας. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει ἔξω χεῖλη, ποῦ ἔχει δέκα πρόσωπα καὶ δώδεκα καρδιάς, ἀλλ' ὅμως τρισμακάριον καὶ κάθε πετραχήλι, ποῦ κυνηγᾷ τῆς ὁμορφίαις καὶ ἀφράταις παπαδαίαις. Μακάριος καὶ ὁ ἀνὴρ, ποῦ γίνεται γυναῖκα, καὶ ὁ ἔχων πέντε τρίβωνας καὶ ἀρπάζων ἄλλους δέκα, ποῦ ὅσοι κλέβουν μοναχὰ τοῦ φαίνονται σωστοί, ποῦ δὲν πληρόνει κάλπικο εἰς ὅσους χρεωστῇ, ποῦ δὲν χορταίνει μὲ φακὴν, μ' ἐλθαῖς καὶ βρεκτοκου, ποῦ ἂν ὅτ' ἓνα μάγουλο τοῦ δώσης δαδὸ χαστούκι δὲν εἰσέρχεται καὶ τὸ ἄλλο τοῦ γιὰ νὰ τοῦ δώσης καὶ ἄλλο μόνο μὲ μία μαχαιριὰ σοῦ σχίζει τὴν καυκάλα.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ὄρκους δὲν κρατεῖ, ποῦ σὺν κτυπᾷ τὴν πόρτα τοῦ ἡ μαύρη ἀρετῇ, αὐτὸς ἀμέσως ἀπαντᾷ μ' εὐγένειαν καὶ τρόπον : « ὅτ' ἐν παρακάτω γειτονιά καὶ ἐδῶ δὲν ἔχει τόπον. » Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ποῦ δὲν εὐρίσκει φίλον, ποῦ ἐπορεύθη ἐν ὁδῷ ἀνομιῶν ποικίλων, ποῦ φασκελόνει ἕκαστον τῆς ἐπιστήμης μύστην, ποῦ εἰς Θεὸν καὶ Σατανᾶν ποσῶς δὲν δίδει πίστιν, ποῦ πᾶσαν μέλλουσαν ζῶν τὴν θεωρεῖ ἄερα καὶ λέγει « ὅ,τι κλέψωμε καὶ ἀρπάξωμε, ἐδῶ πέρα ». Μακάριος ὁ ἄνθρωπος παντοῦ καὶ ὅτ' ἐν Ἑλλάδα, ποῦ κάνει τὸν ἐνάρετο γιὰ νὰ γελᾷ τοὺς ἄλλους, ποῦ δὲν πηγαίνει ὅτ' ὅσους χοροὺς μὲ δανεικὴ βελλὰ καὶ κολακεύει τοὺς μικροὺς καὶ ὅλους τοὺς μεγάλους, ποῦ τρέχει μὲ τὰμάξι τοῦ καὶ ὅποιον βρῇ πλακόνει, ποῦ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς ἐνίοτε τσακόνει, ποῦ τῆς πιστῆς συνεύνου τοῦ καμμιὰ φορὰ τῆς βρέχει, ποῦ προσκυνεῖ πολλοὺς Θεοὺς καὶ ἓνα Θεὸν δὲν ἔχει.

Εἰς ὅσα λέγω πρόσεξε καλὰ, Χριστιανέ ... οἱ κήρυκες φωνάζουν μὴ, ἐγὼ φωνάζω ναί. Ἄν τῆς ψυχῆς σας θέλετε τῶντι τὸ καλὸν καμμίαν μὴ φυλάξετε τῶν δέκα ἐντολῶν, διότι ὅτ' ὁ Παράδεισος νὰ πᾶτε δὲν ἔχετε, ἂν δὲν ἰδῶ, Χριστιανοί, τί σῶβρακα φορεῖτε.

Ὅστις τὰ νῶτα πρὸς ἐμὲ Χριστιανὸς γυρίσῃ καὶ δαδὸ γαῖδάρων ἄχυρα δὲν ξέρει νὰ χωρίσῃ, ἀλλ' ὅστις σπεύσῃ πρὸς ἐμὲ μὲ χαίρουσαν ψυχὴν καὶ ταύτην τὴν σωτήριον ἀκούσῃ διδασχὴν αὐτὸς θὰ ἰδῇ τὴν Ἐδέμ καὶ ἀγαθὰ μεγάλα ... τὴν προσεχῇ Κυριακὴν θὰ σᾶς διδάξω καὶ ἄλλα.

Πρὸς Σεπτέλον τὸν Σπανόν καὶ Λατινιστὴν κλεινόν.

Ἠλίκον ἐφώρακαμεν οἱ Ἀθηναῖοι θαῦμα ! Σεπτέλον τὸν Λατινιστὴν ἀνάπλεων τριχῶν, βαρύτατον εἰς τὸν Σουρὸν κατενεγκόντα τραῦμα, ὅσπερ τανὺν ὀδύρεται βαρέως στοναχῶν. Ἐπὶ τοιούτῳ θαύματι, φανέντι κατὰ πρόωτον, οἱ πάντες ἐξεστῆκεσαν, ἀλλήλους δὲ ἠρώτων.

Οὐδὲν καινὸν ἐν ἀγορᾷ, ἀνέκραγεν ὁ εἰς, ἡ δὲ τριχὴς ἐβλαστον εἰς τὸν Σπανὸν Σεπτέλον, οἱ πάντες δὲ προσέτρεχον πρὸς σὲ μετὰ βοῆς, τινὲς δὲ τούτων δύσπιστοι σαρδώνιον ἐγέλων. Οὐ μὴν ὀρῶντες σὲ καὶ οὐχ ὡς τὸ πρὶν ὁμοῖον ἀμφοῖν τῶ χεῖρε τοῦ σταυροῦ ἐποίουν τὸ σημεῖον.

Καγὼ δὲ οὐκ ἐπίστευον εἰς τῶν πολλῶν τοὺς θρούλους, οὐδ' εἰς τοὺς ἀγαπῶντας σὲ περισπουδάστους φίλους, οὐδὲ χυδαίου σκόμματος καὶ γέλωτος μετέσχον, τερβείας δ' ὑπελάμβανον φληνάφων ἀδολέσχων, καθ' ἑαυτὸν δ' ἐψέλλιζον « ἐγὼ τοὺς ἄλλους χαίρειν, καὶ γὰρ οὐ ραδίον ποτε Σεπτέλον τρίχα φέρειν ».

Ὅποτε ὅμως εἰδὼν σὲ, Λατίνε, καθ' ὁδὸν ἠδάσκατά τε καὶ δασὺν ὡς βαθυχαίτην ἵππον, τὸ κάλλος τοῦ γενείου σου ἐμβρόντητος ἰδὼν, « Μέγας εἶ, Κύριε, καγὼ μετὰ τῶν ἄλλων εἶπον, οὐδεὶς δὲ λόγος φαίνεται πρὸς ὕμνον ἱκανός, τοιγάρτοι ἐνθριξέ γεγόνε Σεπτέλος ὁ Σπανός ».

Πῶς οὗτος δυνατόν τυχεῖν τριχώσεως ποικίλης ; τοιαῦτα θαύματα, ὦ Ζεῦ, ὀψόμεθα καὶ ἄλλα ; ... οὐδ' ἐν ναφ' Ἀρχιερεὺς ἂν ἱερούργει θῆλυς, οὐδ' ἱεροδιάκονος ἐγκυμονῶν τὰ μάλα, οὐκ ἐκπλαγεῖν ἂν ποτέ, Διδάσκαλε, τοσοῦτον, ὅσον ἰδὼν σὲ φέροντα μακρὰς κινάβρας πλοῦτον.

Ἠλίκον ἐγκαλλώπισμα χ' ἠδῶσα ἠλικία ! ἰδρῶτι περιρρέομαι, Διδάσκαλε, ψυχρῶ ... οἷφ' ἐχρήσω ἀραγε φαρμάκω, Μυστακία, καὶ τριχὲς βεβλαστήκασιν ἐν κεκαρμένῳ χρῶ ; Πῶς κατεργάσω ταύτην τὴν τριχῶσιν, Σπανέ ; ... ἐτ' ντίκτου ἐστ' ὀρίμπιλις ἐτ' βίζου, μὰ τὸ ναί.

Ἰδέ, ἰδέ ὁ ἄνθρωπος ὡς ἀληθῶς ὠραῖος, τανὺν δὲ χούτος δέεται ξυροῦ τε καὶ κούρεως. Πρὸ τῶν χρυσῶν ἰούλων σου κατάπληκτος σιγῶ, καρποκόμων πέφυκε ὁ πρὸ μικροῦ Σπανός ... ἡττημα καὶ τὴν ἡτταν μου προνής ὁμολογῶ καθάπερ ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός.

Ἰδέ, ἰδέ ὡς γέγονεν ὁ ἀθριξ βαθυπώγων, θωπεύων μυστακα πυκνὸν καὶ φεύγων πάντα πόγον, καὶ ἡδὴ τὸν Σουρὸν ὀρῶν, τὸ προπετὲς κωθώνιον, μεγάλη βάλλει σκόμματα καὶ γέλωτα σαρδώνιον, σαρκάζων δὲ ἀναφωνεῖ : « Τὶ δὴ ὀρεξ, τσιφούτα ; ἐξίστασαι ὡς ἰοῦλοι ἐψύησαν τοιοῦτοι ; »

Ἐν τῷ καινῷ τοῦ Φασουλῆ ἐγκρίτω Καζαμιά
ἐπισκοπήσας θέσφατα καὶ οἰωνῶν σημεῖα
τὴν σὴν προεῖπον τρίχῳσιν, Λατίνε, πρὸς τοῖς ἄλ-
καὶ τοῦτο διεσάλπισα μετὰ χαρᾶς μεγάλης, [λοις
ἐφάνην δὲ μετὰ Χριστὸν προφήτης ἀληθὴς
καὶ πῶγων ὡς ἐκ θαύματος σ' ἐκόσμησε βαθύς.

Νοῦνκ ἄγκε, μοῦσα Ἐρατώ, τοῦ βάτεμ, ντίβα, μόνε...
ὑμνήσωμεν τὸν θάλλοντα Λατίνον ἐν χορῷ,
καὶ γὰρ αὐτοῦ αἱ παρειαὶ καθάπερ ἀνεμῶναι
ἐν χρώματι ἐβάφηνσαν τὰ μάλα πορφυρῷ.
Στεφάνους περιτίθεμαι ἐκ θορίδακος καὶ κράμβης
καὶ στίχοις χρώμαι μολοσσοῖς κί' ἐσθ' ὅτε χωλιάμ-
[βοις.

Οἷον τῷ ὄντι ὄραμα τριχῶν πολυειδῶν!...
ἀναμετρεῖ τοῦ πῶγωνος ἐκάστην ἐξοχήν
καὶ καθικνεῖται γενειὰς καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν,
καὶ τὸς κλασσαυχενίζεται ὡς νηχομένη χήν,
καὶ τοῦτῳ ἥδιστόν ἐστι τὸ τοῦς ἰούλους τρίβειν
ὥσεὶ τὴν πρώτην ἔτρεχε τῆς ἡλικίας ἥβην.

Ἡ τῶν Σπανῶν ὁμήγουρις ἐξέστη ἀποροῦσα,
κἀγὼ δὲ ἦσθην μετ' αὐτῆς ὁ φθονερός Ἑβραῖος...
εὐφῆμει τὸν Διδάσκαλον, θεσπιφδός μου Μοῦσα,
καὶ πρόχρεε τὸν ἄκρατον διὰ τοῦ ἀμφορέως,
ἐγὼ δ' οὐ παύομαι φαιδρὸς τὸν ἀνθοσμῖαν πίνων...
εὐοὶ καὶ τὸ Γερούνδιον! εὐὰν καὶ τὸ Σουπῖνον!

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Παναγῆς Χριστόδουλος, ὁ μένων ἐν Βρατίλᾳ,
ἀνέλαθε πρὸς πώλησιν καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τὰ φύλλα,
κί' ὅ,τι βιβλίον ἀπ' ἐδῶ ἐκδίδει ὁ καθεὶς
ὅστο βιβλιοπωλεῖον του ἄς στέλλῃ παρευθύς.
Κί' ὅστις νὰ γίνῃ τοῦ Ρωμηοῦ συνδρομητὴς θελήσῃ,
πρὸς τοῦτον θ' ἀπευθύνεται, μ' αὐτὸν θὰ ὁμιλήσῃ,
καὶ θὰ ἐμβάζ' εἰς χεῖρας του ἐκάστην συνδρομὴν
καὶ πᾶσαν οἰκονομῆται τοῦ φύλλου πληρωμὴν
καὶ τέλος ὅλ' αἱ πράξεις του θὰ ἔχουν μέγα κύρος...
Εἶπα... Γεώργιος Σουρῆς, ἱππότης τοῦ Σωτήρος.

Θερμὰ συγχαρητήρια καὶ ὁ Ρωμηὸς μας στέλλει
εἰς τὸν γνωστὸν καὶ ἀριστὸν τεχνίτην Κουσουρέλη

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' σπῆτί μου ἀνέβη,
ὅτ' ἐν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δὴ ὅτ' ἐστὶν ἐν τῷδε ἔσθ'.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοῦ, πολλῆς.

διὰ τὸν πολυέλαιον τὸν ἀργυροῦν ἐκεῖνον,
τοῦ θὰ σταλῇ μετὰ πομπῆς μεγάλης εἰς τὴν Τήνον.
Δὲν εἶναι πολυέλαιος ἐκ τῶν συνεθισμένων
καὶ παμψηφεί βραβεύεται μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Ἀντίκρυ τοῦ γνωστοῦ ναοῦ τῶν δύο Θεοδώρων
τοῦ Ζησιμᾶ εὐρίσκεται λευκὸς καὶ μαῦρος οἶνος,
ἀντιδοτὸν τῆς θλίψεως καὶ νόσων διαφόρων,
ποῦ διαθέτει τὰς ψυχὰς τὰ μάλα εὐφροσύνας.
Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅτ' οὗ Ζησιμᾶ ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ,
ἐκεῖ ζωὴ καὶ ἄρωμα καὶ χρῶμα κί' εὐωδία.

Ἐξέλιξις τοῦ Ναυτικοῦ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων
τοῦ Ζουριέν ντὲ λὰ Γκραβιέρ, τοῦ πρώτου παρὰ Γάλλοι...
τὶ ἔκαμαν οἱ πρόγονοι εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον
τὸ περιγράφει ὁ Γκραβιέρ μετὰ σπουδῆς μεγάλης.
Βιβλίον περισπούδαστον τοῦ Ναυτικοῦ μας κλάδου,
ἀρίστη δὲ μετάφρασις τοῦ Κωνσταντίνου Ράδου,
σπανίου νέου ἀληθῶς μὲ πνεῦμα προκομμένον,
διὸ καὶ οὗτος κρίνεται ἀντάξιός ἐπαίνων.

Τοῦ νέου Ταγκοπούλου οἱ πρῶτοι πρῶτοι στίχοι...
καὶ οὗτος πρέπει μνεῖας ἐν τῷ Ρωμηῷ νὰ τύχῃ.
Τὶ στίχων ἀφθονία καὶ πλοῦτος περισσός!
αἱ Μοῦσαι μειδιῶσαι καὶ τοῦτον θεωροῦν,
ὅπως σχετὰ δὲ μέλλον ὁ ψάλλων νεοσσός,
διόπερ καὶ βραβεῖον λαμβάνει ἀργυροῦν.

Τῆς Γυναικὸς σημαντικὴ τὰ μάλα ἱστορία,
ποῦ τὴν ἐκδίδει τοῦ Παρὲν ἡ ἐμβριθὴς κυρία.
Καὶ ἄλλο τεῦχος κατ' αὐτὰς κομψὸν ἐξετυπώθη
καὶ οὕτως ἐκπληρόνεται τῶν κυριῶν οἱ πόθοι,
ἅσπερ συγχαίρει κί' ὁ Ρωμηὸς μετ' ἀληθοῦς χαρᾶς
καθόσον ἔτυχον χεῖρὸς καθ' ὅλα γλαφυρὰς.

Ὁ φίλος μας Ἰωακείμ, τοῦ πικρὴν Βαλαβάνης,
οὐδεμιᾶς φειδόμενος θυσίας καὶ δαπάνης,
εἰς τῆς Ἑλλάδος κατ' αὐτὰς ἀγγέλλει τὸ κοινὸν
πῶς ἐγάζει τὰναγνώσματα τῶν Μικρασιανῶν.
Περίεργοι πραγματικῶς καὶ γλαφυραὶ σελίδες,
ποῦ δι' αὐτὰς ὁμιλήσαν καὶ ξέν' ἐφημερίδες.
Τὸ τεῦχος χαριέστατον, κομψότατον, ποικίλον,
θ' ἀπαρτισθῇ ὡς ἐγγιστα ἐκ δεκαπέντε φύλλων
ἑξὸς δραχμαὶ ἡ συνδρομὴ καὶ εἰς μέγαλον σχῆμα,
οἱ πάντες δὲ συνδρομῆται ἄς γίνουσι παραχοῦμα.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.